

Germans

Per PepMaria el dl., 31/03/2014 - 09:00

Era l'hora de l'alba, aquell moment en què imperceptiblement la nit va deixant pas al dia. El vell professor, que avançava per un camí amb un grup de joves, els va preguntar:· En quin moment podem dir que ja s'ha fet de dia? Un li va respondre:· Quan de lluny estant es pot distingir un ametller d'un cirerer. El vell va negar amb el cap. Un altre va dir:· Quan de lluny estant es pot distingir una ovella d'una cabra. El vell va tornar a negar amb el cap. I prenent la paraula, digué:· Puc dir que s'ha fet de dia quan sóc capaç de reconèixer en qualsevol ésser humà un germà o una germana meva. Aquest relat, que li he sentit explicar al meu amic Josep, pot semblar banal: si m'hi veig bé hi ha prou llum, aleshores és clar que podré reconèixer de lluny estant un ésser humà. D'acord, però tal vegada necessito uns altres ulls i una altra llum per reconèixer en aquell ésser humà un germà meu. I és que vivim en la nit tot desitjant el dia. El nostre esperit, que acumula preocupacions, frustracions o il·lusions, alhora projecta etiquetes, judicis o identitats sobre els éssers humans amb els quals es topa. Sobre un ric, hi projecta un feix de bitllets, desitjant obtenir-ne uns quants. Sobre un malalt, la por de contagiar-se. Sobre una persona aparentment menys intel·ligent, el menyspreu. Sobre un poderós, l'ambició de participar del seu poder. Sobre un famós, la il·lusió de sortir en públic al seu costat. Sobre algú que m'ha ofès, la set de revenja. Sobre una persona necessitada, la condescendència del qui pot "salvar-lo". Vivim, doncs, en la nit perquè en cap d'aquests casos l'ésser humà és reconegut com a germà. Però desitgem profundament el dia. Desitgem una nova llum com la de l'alba que transformi cada ésser humà en un germà. En algú amb una dignitat i un valor que estan més enllà de qualsevol etiqueta o identitat que jo li pugui atribuir. Algú que, precisament en les seves circumstàncies presents i concretes (riquesa o pobresa, salut o malaltia, atracció o repulsió) està "a la meua altura" perquè em suscita un sentiment de joia i proximitat. Una joia i proximitat més profundes que qualsevol sentiment d'admiració, menyspreu o condescendència. Esperar i buscar el dia en plena nit és una aventura interior nova i sense fórmules. Ens cal inspiració, il·luminació, perquè, en el fons, l'ésser humà se'ns revela com a germà. Sense saber com, ens cau un vel dels ulls (re-velar-se és "caure un vel") i diem "Eureka!", mentre sentim a dins la joia de la fraternitat. Quines imatges de germà, germana, pare o mare, habiten el meu interior, que em faciliten o impedeixen que qualsevol ésser humà se'm reveli com a germà o germana? Quins "exercicis espirituals" acostumo a fer per a disposar-me a la caiguda del vel que em revela el germà? A la llum de quines albes procuro situar-me quan em trobo amb algú? Dos textos poden acompanyar aquesta reflexió: 1) "El vostre Pare del Cel ... fa sortir el sol sobre bons i dolents i fa ploure sobre justos i injustos". (Mt 5,45) 2) Salm 130, 6-7 "La meua ànima desitja el Senyor, més que els sentinelles el matí. Que els sentinelles esperin el matí; Israel, confia en el Senyor, perquè són del Senyor l'amor fidel i la redempció generosa".